

Balliberális árokbetemetők

Rövid szemle a baloldali stílusról

JOBBIK MÉDIAFIGYELŐ SZOLGÁLAT

„Azokkal, akik bármiféle elemző megközelítés helyett csupán a legalpárabb, személyre szóló gyalázkodás széles arzenálját hajlandók felvontatni, értelmetlen szakmai közösséget vállalni... már csak mentálhigiénés megfontolásból sem szabad.”

(Mészáros Tamás: Menetgyakorlat, 168 óra, 2002. október 17.)

„Viktor, a magyarok ideiglenes trónfosztott királya”

„I. Viktor polgári mezbe bújt alattvalóinak”, „királykörök”

„az önjelölt király és a haszonélvező alattvalók”

„Orbán-bébi által feltüzelt polgári nagygyűlések tömegei”

„a magyar királyi és helyi kiskirályai hatalom-visszaszerzési kísérlete”

(Bilecz Endre, Népszava, 2002. június 21.)

„Pokorninak nem az édesapja, hanem az édes pártja miatt kellett lemondania. Orbán – Pokorni nyilatkozata szerint – egyetértett a lemondásával, s akinek a lemondásával a vezér egyetért, annak aligha volt más választása. Most szolidárisak vele, de ha nem mond le, kegyetlenek lennének hozzá. Aki a párt kommunikációs törekvéseit szolgálja, ahhoz kegyesek, aki pedig gátolja, azt kegyetlenül hátterbe tolják.”

(Révész Sándor: Javíthatatlan kiadás, Népszabadság, 2002. július 8.)

„Ki ne emlékezne az Orbán–Medgyessy-vita Orbánjának kényszeredett mosolyaira, a magát erőnek erejével visszafogó és éppen ezért álságosnak, hiteltelennek tűnő gesztusaira?! Az első forduló éjszakáján Orbán Viktor ledobta magáról a politika felett álló államférfi tanácsadói által rákényszerített báránybőrálcaját, és kézbe vette saját és pártja sorsát. Farkasként rontott rá a győztes szocialista-liberális párt-szövetségre. Az első forduló után Orbán viszszaállt önmagához, újra az az agresszív pártos politikus lehetett, aki a másik oldalt el-lenségnek, töröknek, tatárnak, a nemzet ellen-ségének tartja”

(Tóth András-Pulai András: Repül a nehéz kő, Népszabadság, 2002. június 13.)

„A »polgárok« szót itt eredeti jelentésének megfelelően használok, és nem a ma di-

vatos értelemben, mely kórusban üvöltöző, habzó szájú populista tömegeket tisztel meg ezzel a szóval.”

(Eörsi István: Zsinórmérték, Magyar Hírlap, 2002. szeptember 11.)

„abszolút antipolgár Vezetetek”

„Mint ahogy a körmenetben lépdelő Vezetetek →Viktor király! Éljen Viktor király!« – üvöltözésben fűrödvé – üdvözült mosollyal túrta a tűrhetlent. Ahelyett, hogy férfi és államférfi módjára hátrafordult volna, álljt intve a csöcselékeknek”

(Görgey Gábor, Népszabadság, 2002. augusztus 27.)

„elmehet az összes polgári kör, öntevékeny csoport, nemzeti sejt és a többi derűsebb égtájakra anélkül, hogy vezérük ne terítene kormányzati ernyőt a fejük fölé, s ne tenne alájuk jó erős sámlit azokból a pénzekből, amelyeket csak az állami költségvetés kiadási oldalán lehet fellelni.”

(Aczél Endre: Anti-kormány, Népszabadság, 2002. július 30.)

„Az előbbi (ti. a Fidesz-kormányzás) a Horthy-korszak rémálomszerűen elavult struktúrájú, nacionalista, rasszista, hitlerajba tunkoló ideológiájú társadalmát rehabilitálta.”

(Eörsi István: A szabad demokraták és az értelmiség, Élet és Irodalom, 2002/39” 2002.08.23.

„...az emberi agy a kutatók szerint maximum csak öt százalékban van kihasználva, még Rogán Antal is mozgósítani tud fél százalékot... Én azért nem tudok a nyasgemen kívül többet mondani erről az egészből, mert nem látok, és nem is láthatok bele a múlt feneketlen kútjába, azt ugyanis nagyközősen sikerült tele-szárnai, ...az egész ország hazafias kötelessége lesz morálisan lázban égni, s eldönteni mások kútfejből, hogy kinek a múltja bűzlik jobban...”

(Megyesi Gusztáv: Jászfalu asszony, ÉS, 2002/27)

„A távozó kormányfő, Orbán Viktor legutóbbi tohuvabohujában sok más egyéb között arra szólította fel híveit, hogy mindenki fizessen elő a Magyar Nemzetre, a Demokratára és a Heti Válaszra,... Bár nem lenne érdektelen megtudni, hogy vajon milyen polgári értékekre gondolt az állítása szerint értékelvű politizálást képviselő búcsúzó miniszterelnök, amikor ezek letéteményeseként nyíltan

adatok szerint a teljes veszteség „5 millió fölött” van és a magyarországi zsidóság veszteségének száma „180 000-nél több”. A könyv megvásárlásért természetesen a helyszínen fel akartam jelenteni magam, de ott nem ismertek olyan hivatalt, amelyik a szabad olasz köztársaságban ilyen munkát végez. Tiszta anarchia, Bárándy úr, amelynek véget kell vetni! Legkésőbb akkor, amikor majd az EU megalkotja a gyűlölet törvény gyűlöletkeretét. Persze, ismervé ezeket az olaszokat, ugyanúgy fogják a törvény után is árulni gyűlöletboraikat, – könyveiket és – naptáraikat, mintha mi sem történt volna!

Mivel mindennek van határa, két dolgot kérek Öntől. Az egyik az, hogy ne engedélyezze legalább a náci fotóalbum magyarországi forgalmazását, hiszen itt holokauszt-relativizálással (értsd: illetékteleneknek a témáról szóló értekezésével) van dolgunk, melyet itt, az Ön szívéhez (ezen anatómiai rész topográfiaja mint fenn) közel állók közül sokan látható buzgalommal és örömmel rögvést holokauszttagadásnak értelmeznek. A másik kérésem pedig az – és ezt a nemzetközi egyezmények lehetővé teszik –, hogy akár Guzmán bíró Madridban Pinochetet –, fogassa perbe itt a könyv szerzőjét, majd pedig ha netán átlépné a magyar határt, azonnal tartóztattassa le. Az elkövető neve egyébként Alessandra Minerbi. A kiadó (Giunti Gruppo Editoriale, Firenzében) megadja az idézéshez kellő lacímét. Ami sopronkőhidai elhelyezését illeti, szerintem nem lesz baj, mert onnan úgyis egykettőre távozik néhány kokaincsempész. Netán üres lesz az egész börtön, ha Ön még sokáig marad posztján.

Ha már kedvenc témájánál, a holokauszt-relativizálásnál, illetve -tagadásnál tartunk, ideje lenne a számok területén is pontosan meghatározni a törvényileg megengedhető től-ig határokat. Legyen az áldozatok szabadon említhető száma 180 000 és 800 000 között? Nevezzük e két adatot a Minerbi-Kertész-féle határértékeknek? Melyek között még szabad számadatokat idézni, börtönbüntetés terhe nélkül?

Válaszát aggodva várják velem együtt e lap általam mélyen szeretett olvasói.

(U.i. Ha legközelebb Rómába látogat kolégájához, Roberto Castelli úrhoz, a „szakadár” Északi Liga csoport tagjához, feltétlenül kérje meg, hogy kalauzolja el Önt a Mussolini-emlékműhöz. Annak gondosan tisztán tartott, ápolt látványa maga a gyűlöletbeszéd. Otthon érzi majd magát. Hiszen ott is lesz mi ellen küzdenie. Imádni fogja.) ■

uszító, rasszista, kirekesztő, esetenként a legszennyesebb náci fajvédő elméletet és irodalmat népszerűsítő orgánumok vásárlására szólította fel közönségét... Mindeközben a lapból sikerült a konzervatív szellemiség írmagját is kiirtani, a még ott dolgozó, szakmailag felkészült újságírókat pártpropagandistákra és szellemi verőlegényekre cserélni, és a nagy múltú lapot a szélsőjobb és a jobbszél között egyensúlyozgató „MIÉP-light” kurzuslappá silányítani.”

(Vásárhelyi Mária: Sok közpénz semmiért, ÉS, 2002/24.)

„Nem volt bolondság Pokornitól, aki a legaljasabb volt ebben a kampányban, és a magyar XX. századi tradíciók legmocskosabb érveit vette elő az utolsó két hétben – egyáltalán nem hiányzott Kövér, az utolsó tíz napban Pokorni tíz Kövérrel is felért –, hogy »a falu bekeríti a várost«, ezt a Szabó Dezső-Mao micsurini keveréket érdekes előadni. A vad ideológiáknak a mozgósítóképessége jóval nagyobb, mint azt az értelmiség gondolja. (...)»

(Kéri László: A negyedik választás Magyarországon – Kossuth Klubi vita, ÉS, 2002/24.)

„...nemzeti színbe burkolózott, feszült tekintetű, majd az eredménytől függően leroskadó vagy örömmujjongó szurkoló, ez volt az ideális jobboldali választópolgár. Mi értelme volt ennek? Egy csomó, a politikával addig nem foglalkozó tinédzser az örületbe lett kergetve azal, hogy most elegen vagy-e Orbán Viktor, vagy nincs elegen Orbán Viktor.”

(Kovács Zoltán: Kutatás-fejlesztés, ÉS, 2002/32)

„A jobboldal hatalompolitikai célokat szolgáló aktuális törekvése, hogy Magyarországot és történelmét szétszakítsa jóra és rosszra, hogy elhitesse, csak fehér és fekete volt az elmúlt 50 évünk. Ha Mádl nem ad kitüntetést Hornnak, ehhez a politikai kurzushoz csatlakozik, közvetlen pártérdekeket támogat. Ha ad, kivívja a jobboldal haragját. A köztársaság elnöke, úgy látszik, ettől fél jobban.”

(Pallagi Ferenc: Tízezer perc, Blikk, 2002. július 7.)

„Az aléltságból magához térő Orbán máris előhúzta régi kártyáit. Szereteten, barátságon, bizalmon alapuló nemzetet hirdet, miközben valójában csupán egyet akar: megosztani. Számára bárminő egység alighanem kizárólag egyetlen módon képzelhető el: a saját bendőjében. Belefér abba a jobboldal, később nyilván az egész nemzet is.”

(Galló Béla, Magyar Hírlap, 2002. szeptember 25.)

„Évek óta töprengék azon, hogy miért kell nekem Orbán Viktor egy-egy mondatával annyit foglalkoznom... Talán ebből a két odavetett mondatból kiderül. Mert a gagyiban ott a szélsőség. Mert a szélsőségekben ott az önkény és az erőszak. Mert a demokráciát félteni kell attól a kedves mosolyú egykori demokratától, aki nyíltan szövetkezett a legvadabb szélsőséges tollforgatókkal.”

(Bolgár György, Magyar Hírlap, 2002. szeptember 9.)

„Pokorni Zoltán... hazája közelmúltjának tanulmányozását és megértését még akkor sem ígérte, amikor szembesülnie kellett apja ügynökmúltjával. Kérlelhetetlensége csak indulattal bővült, mint arról beszámolt, indulattal politizálni pedig nem lehet. Indulattal tehát nem, de kérlelhetetlenséggel, empátiahiánnyal, az önkép kritikátlanságával és tudatlansággal – a rogáni, pokorni, más szóval fideszes megközelítéssel – úgy látszik, lehet.”

(R. Székely Julianna, Magyar Hírlap, 2002. július 10.)

„Tény, hogy a szélsőjobboldali hetilap (a Magyar Nemzet – a szerk.) magát mindig jobboldalinak, polgárinak, konzervatívnak hirdette, de hát a második világháború óta épészű párt, orgánum... nem hirdeti magáról, hogy náci, fasiszta vagy akár csak szélsőjobboldali volna. ... Az pedig, hogy Orbán mire buzdít vagy mitől határolódik el, mégsem egy vezérfonal. Nemcsak azért, mert a... Fidesz hosszú ideje nagyjából úgy jobboldali, konzervatív és polgári csak, mint a fent említett lap, hanem mert aki pályáívként csak futólag is tanulmányozta, az tudja, hogy adott körülmények között akár egy szocialista, liberális vagy anarchoszindikalista Fidesz is bármikor elénk toppanhat.”

(R. Székely Julianna: Magyar Hírlap, 2002. július 24.)

„A magyar olimpia elhülyülésig hangoztatott ideája pontosan olyan startpisztollyal fejbe lőtt marhaság volt már a kezdetek kezdetén is, mint az ország »megemlése«, a magyarság »galaktikus üzenete«, vagy a lélekben elnökölt, egyébként nem létező 15 millió”

(Para-Kovács Imre: Népszabadság, 2002. november 7.)

„A polgári oldal híveinek a vezér szava ki nyilatkoztatás és parancs... Talán nem bántott helyeslőn uralkodónk, amikor a Parlament (sic!) előtt az egyik szónok tapsorkánt kiváltva harsogta: »a forradalom elkezdődött?»

„Az indulatok elszabadításával a polgárok karizmatikus vezére mindkét totális eszme-

rendszerből ihletet merített. Az ősfasizmus az öncélú rohamosztagos akcionizmust, a cselekvés kultuszát bálványozza. A bolsevizmus pedig illegális és legális munka kombinációját írja elő hívei számára.”

[Orbának], „a parlamentarizmus formalitásai, intézményei, szabályai iránti megvetését” „karizmája adta fényárban sűtkérező vezér”

„a polgárikör-mozgalom (sic!) a valódi bázisdemokráciának csak torz karikatúrája. Ott egy gyűlésen késhegyig menő viták folynak. Itt amorf tömeg hallgatja lelkes révületben a vezéri útmutatást. Aztán hazamegy, és fegyelmezetten végrehajtja az ukázt. Egy komoly antiparlamentáris hadoszlop szerveződésének vagyunk tanúi... a mozgalom résztvevői (...) a paternalista gyámkodást kedvelik (...), konformista tömegfogyasztói mentalitás jellemzi őket. Orbán, aki valódi egyéniség, sőt túlfellett ego, szíve mélyén talán meg is veti a neki csápoló, arctalan tömeget, de szüksége van rá... Orbán a multilevelmarketing-szabványoknak vagy a harcos utcai térítők kötelmeinek megfelelően utasítást ad... létrehozuk kis oázisainkat [a polgári körökre utal], ahol a vezér szava parancs, ahol mindenki egyformán gondolkodik, ahol fétisek és tabuk önként vállalt börtönében üzzük rítusainkat. (...) Az ilyen világba bemenekülők lenéznek és megvetik a demokráciát.”

(Papp László Tamás: Action Hongrie, ÉS, 2002. augusztus 2.)

„Mert ebből az épületből (ti. a Nemzeti Színházból – a szerk.) soha nem lesz elfogadható színház. Legföljebb Nemzeti.”

(Koltai Tamás: Nemzeti korrekció, HVG, 2002. június 15.)

„Orbán Viktor, kit lassanként semmi nem köt – sem a politikai tiszttségéből eredő felelőssége, sem egyéb demokratikus kötelme – egyre gátlástalanabban nagyokat mond... Ki van ez találva! Orbán Viktor a köztereken mond nagyokat, legénysége pedig a vezértől mindig is idegen parlamentben köt bele bármely semmiségbe.”

(Szász István: Kákán a csomót? Népszava, szeptember 17.)

„Gustave Le Bon és Jose Ortega y Gasset, a tömeglélektan zseniális ismerői... ironikusan mosolyogva konstatálnák, hogyan válik a jobboldali szavazó a totális autoritás nyilatkozatait kritikátlanul elfogadó, populista jelszavakat üvöltöző, konformizálódott tömegemberré... Csóválják a fejüket, miként lehet közhelyes lózungokkal százezrekben pártfalangot, harci alakzatot csinálni.”

(Papp László Tamás: Minden hatalmat az ellenzéknek? HVG, 2002/20. május 18.) ■